

LA NOIA DEL

VIO

LON

GEL

JORDI CAMPOY
BOADA

JORDI CAMPOY BOADA
LA NOIA DEL
VIOLONCEL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2019
© JORDI CAMPOY BOADA, 2019
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2460-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 28.597-2018
FOTOCOMPOSICIÓ: PLANETA
IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

1.	Robatori	9
2.	Tard.	15
3.	Intriga	21
4.	Sorpresa	33
5.	Deixalles	39
6.	Llum	47
7.	Respostes	57
8.	No sé què	65
9.	Trencaclosques	69
10.	Troballa	75
11.	Recerca	79
12.	Sexe	87
13.	Son	95
14.	Estrany	103
15.	Veritat	109
16.	Improvisacions	119
17.	Silenci	123
18.	Divendres	131
19.	Córrer	137
20.	Lancé	145

21.	Set.	149
22.	Tristesia	155
23.	Esperança.	161
24.	Comiat	169
25.	Secret	173
26.	Apotecaria	175
27.	Trifulgues	183
28.	Sort.	187
29.	Passeig	191
30.	Fotografia	201
31.	Amor.	205
32.	Vellesa	209
33.	Plaer	213
34.	Perill	217
35.	Sospitós	223
36.	Error	229
37.	Infortuni	237
38.	Incertesa	241
39.	Dolor	247
40.	Trencadís	253
41.	Londres	259
42.	Carta	261
43.	Respir	263
44.	Llibertat.	269
45.	Realitat	275
46.	Retrobament	283
47.	Violoncel.	287
48.	Sorpresa.	289
49.	França	297
50.	Orquestra.	301
51.	Descoberta.	303
52.	Adéu	307
53.	Gairebé	315

54.	Vellesa	323
55.	Ramon	327
56.	Detalls	33I
57.	Tornada	34I
58.	Córrer	345
59.	Coda	353
Agraïments		359

I

Robatori

Londres, 17 de febrer de 2007

L'Anne s'ha despertat amb la sensació que ha de fer alguna cosa especial que no recorda. Mentre fa mandres al llit, dóna voltes al tema del robatori. En els vuit anys que fa que toca amb la London Symphony Orchestra, mai havia vist res semblant.

Durant aquell assaig, fa dos dimecres, els lladregots van aconseguir entrar a la rereguarda de l'auditori i es van endur fundes, caixes i estoigs. Però els va passar per alt el petit detall que els instruments —que era el que es volien endur— no descansaven dins de les fundes, ja que estaven assajant amb els músics.

«Ben rocambolesc, tot plegat», pensa mentre es gronxa amb el temps. Tornarà a fer tard i ho sap. «S'ha de ser molt estúpid per no adonar-se que els instruments no eren dins les fundes...».

Després de passar per la dutxa, obre de bat a bat les cortines del finestral i es vesteix de pressa per guanyar els minuts que ha perdut ronsejant. Texans ajustats blau fosc,

samarreta negra de màniga llarga, jersei vermell de coll alt i unes vambes de color marró.

«Només que aquesta banda de delinqüents aficionats haguessin estat un pèl més llestos (només un pèl, tampoc demano gaire), ara no em veuria passejant per Londres amb la funda vella».

Es cala també una gorra de llana, uns guants i un abric gruixut de pana negra que li arriba fins més avall dels genolls. Finalment es penja el violoncel a l'esquena. Agafa la bossa, les claus i el mòbil i baixa apressada els dos pisos fins a la porta del carrer.

La veïna fa estona que es baralla amb el vaivé de l'escombra.

—Bon dia, senyora Eckersley.

—Ja tornes a fer tard!

—Sí, ho sé! No hi ha manera...

—Abriga't, que fa fred!

La ciutat efervescent s'engega com activada per un comandament a distància. Uns núvols que semblen un manyoc de cotó fluix dibuixen la curiosa forma d'un senyor ajupit i anuncien que la pluja en farà una de les seves ben aviat.

En un tres i no res es confon entre la gent i participa del bullici que esgarrapa aquesta ciutat tan freda i tan càlida.

La senyora rutina empeny l'Anne cap al metro a les 8.43.

Fins que no hagi comprat una funda nova, farà servir la que s'endú quan viatja amb l'orquestra. Està força atrotinada, i per això se l'emporta de gira, perquè dins del camió de transport és susceptible de rebre cops i batzegades. Però malgrat el seu mal estat, l'Anne no té inconvenient a passejar-la per la metròpolis com si fos el vestit dels diumenges.

Mentre camina, el so d'un clac, clac, clac li recorda que té una nansa mig trencada que pica contra la mateixa funda. Pensa que un dia o altre caurà, però fa anys i panys que porta el compàs dels seus passos decidits.

Un cop engolida pel *tube*, li torna la sensació que ha de fer alguna cosa important i no recorda quina. De sobte, el so d'un SMS escup l'Anne fora del seu món interior, quan la minutera vola uns cinquanta minuts lluny de les vuit.

En arribar a Barbican Station són ja les 8.53 i, sense deixar de caminar, aprofita per veure qui ha fet llevar el satèl·lit per destorbar-la de les seves cabòries.

«Un altre SMS de l'Stefan. No hi ha manera, li he dit un munt de vegades que em deixi tranquil·la, que passi de mi, que m'oblidi... Això no tinc per què aguantar-ho. Prou SMS! Prou *mails*. Prou trucades. Prou! Espero que amb el Chris no em passi el mateix...».

El seu millor amic no té res a veure amb l'Stefan. De fet, el problema és que la tracta massa bé.

L'Anne sempre ha pensat que en la vida tot ha de tenir la seva justa mesura. Els sentiments, per exemple, han de ser escrupolosament rebuts i lliurats amb una meticulositat exquísida. Què passa quan el violoncel emet una nota que, per culpa d'una mala execució, queda una mil·lèsima desafinada respecte de la resta de l'orquestra? Doncs el que dèiem: dissonància absoluta.

Disquisicions a part, a les 9.03 entra per la porta vidrada del Barbican Center. El bidell la saluda amb amabilitat, regalant-li una forta bafarada de suor.

De lluny ja se sent el guirigall, aquella teranyina de sons inconnexos que exhala l'orquestra durant l'afinació. Sol re la mi, diuen els violins. Do sol re la, grinyolen les violes. Els violoncels assenteixen una octava més avall i els

contrabaixos remuguen a les cavernes. La, criden flautes, flautins, oboès i corns anglesos, mentre miren com el metall i algunes fustes es treuen la son de les orelles i acaronen el si bemoll que els ensenya la trompeta. Tots junts congrien un univers de sorolls que, entre crits, gemecs i udols, queden afinats en només uns minuts, abans de restar en el més absolut dels silencis.

En aquell instant entra l'Anne, clac, clac, clac —quatre minuts tard—, fent mans i mànigues perquè ningú no se n'adoni. Es treu l'abric, els guants i el jersei de coll alt. Destapa el violoncel sense fer fressa i s'asseu a la cadira que li pertoca quan tothom ja és a lloc.

La batuta del director, Valery Gergiev, repica cinc minuts tard sobre el faristol que aguanta les notes de la simfonia *Turangalila*, d'Olivier Messiaen.

Cap a dos quarts d'onze, quan comença el tercer moviment, tot d'una li ve al cap aquella cita ineludible que té al cap d'una hora. Se n'havia oblidat del tot. «Quin desastre», pensa.

Amb trenta-quatre anys, encara no ha trobat l'estabilitat ni el sentit comú de la vida adulta. És d'aquelles noies que busquen i busquen, però que mai no acaben de trobar. Tanmateix, si la felicitat és precisament el llarg camí de cercar-la, podem afirmar que l'Anne és una persona feliç de cap a peus.

Com si anés a toc de campana, l'assaig acaba a les onze en punt. Ella surt acalorada saludant altre cop el bidell i enduent-se el regal olorós de cada dia.

El núvol amb forma de senyor ajupit ja l'havia avisat, i Murphy fa acte de presència: la primera gota d'aigua cau just quan l'Anne posa el primer peu al carrer. Al cap de trenta segons, plou a bots i barrals.

L'Anne es treu un paraigua horrorós, de color verd i blau que, per acabar-ho d'adobar, té una barnilla trencada. Es dirigeix decidida cap al metro, mentre sent que el clac, clac, clac és cada cop més ràpid, com un metrònom que s'accelera.

Després de caminar uns deu minuts, veu passar un taxi buit i no dubta a cridar-lo. Se sorprèn de la sort que ha tingut, però entre posar el violoncel al maleter i pujar al cotxe, el temps passa volant. En un moment queda xopa de dalt a baix.

—Vostè dirà —diu el taxista.

—A Princess Road, sisplau.

—D'acord, on va exactament?

—Al número 36, a la Primrose Hill School.

—Això és Camden, oi?

—Sí. Tinc una mica de pressa, si no li fa res...

El món sembla girar a càmera lenta a través de les gotes que picotegen els vidres.

L'Anne mira el rellotge neguitosa. Sap que tornarà a fer tard.

—La meva cosina em matarà.

—Perdó? Deia res, senyoreta?

—Disculpi, només pensava en veu alta...

A les 11.43 el taxi s'atura a escassos metres de l'escola. L'Anne s'apressa a pagar i treu ella mateixa el violoncel del portaequipatge. Quan vol agafar-lo veu que la nansa ha desaparegut.

—Merda!

—Passa res, senyoreta? —diu el taxista.

—Doncs que he perdut la nansa del violoncel, però ara no puc entretenir-me.

—Perdoni la impertinència, senyoreta, però els violoncels tenen nanses?

—Bé, no, em refereixo a la nansa de la funda... Un dia o altre havia de caure!

—Si la trobo la duré a objectes perduts. Vol deixar-me el seu telèfon perquè li faci un truc?

—No es preocupi, només és una nansa. La culpa és meva per no haver comprat una altra funda nova.

—Com vulgui, de totes maneres, quan netegi el cotxe aquesta nit aixecaré les catifes del maleter. Si apareix alguna cosa...

—Moltes gràcies, haig de marxar!

Sense voler-hi donar més voltes, es penja el violoncel a l'esquena per enèsima vegada i corre cap a l'escola. Però, quan ja ha fet uns metres, es queda paralitzada al mig del carrer, immòbil sota la pluja, com si hagués vist un fantasma.

Això és tan misteriós com el *Quartet per a corda núm. 3* d'Arnold Schoenberg.

Pensarosa, reprèn la marxa a poc a poc, poruga, escoltant cada soroll a consciència per assegurar-se'n. No hi ha dubte. Per alguna estranya raó que se li escapa, torna a sentir el soroll percucient de la nansa que ja no penja a la funda. El so que canviarà la seva vida.

Clac, clac, clac...

Tard

D'acord, ha tornat a fer tard, però no ha pogut fer-hi res. La pluja hi ha jugat el seu paper. Sí, és clar, la culpa, sempre dels altres.

Per sort, l'espectacle s'ha endarrerit i, entre una cosa i l'altra, encara ha arribat a temps d'acompanyar amb el violoncel el seu fillol, l'Ian, que fa primer curs de violí i ha estat tres mesos assajant per a l'esdeveniment.

Aquest cop de sort no la deslliura de la mirada inquisidora de la seva cosina, l'Allison, que seu a segona fila. Així que la veu entrar, li clava la mirada de sempre: ulls oberts com un mussol i celles apujades gairebé fins al naixement dels cabells.

L'escena passa sota l'atenció dissimulada de la senyora Hopkins, una xafardera que seu al costat de l'Allison i té una halitosi horrorosa.

L'Anne prefereix estalviar-se una trobada a distància curta i va directament a la part del darrere de l'escenari.

De només set anys i una mirada que faria enamorar el mateix dimoni, l'Ian seu en una cadira, amb els braços encreuats, somicant, mentre dues professores intenten

consolar-lo, agenollades davant seu. El nen té les galtes mullades per unes llàgrimes que l'Anne no triga a eixugar-li amb els polzes.

—Vas prometre a la mare que no arribaries tard!

—Ho sento, rei, no he pogut venir abans.

—Sempre fas tard! Em pensava que ja no vindries, que no volies tocar amb mi.

—Però com pots pensar-ho, això! I tant que vull tocar amb tu! En tinc moltes ganes, moltes i moltes. Qui no voldria tocar amb un nen tan preciós?

L'Anne intenta calmar-lo afinant-li el diminut violí que surt de la funda. L'instrument sembla de joguina, però, és clar, l'Ian també.

La situació s'arregla quan arriba l'hora de sortir a l'escenari. Tots dos van agafats de la mà, i els arriben murmurs i rialles entenedidores del públic davant la curta edat de l'intèrpret.

L'Anne es mira el seu nebot. Un, dos, tres...

El concert va com una seda. L'Ian defensa un vals de Johannes Brahms amb les seves manetes de mantega però amb la fortalesa d'un guerrer de les croades. L'ovació exagerada d'un públic poc entès premia cada esgarip, grinyol i esgarinxada d'aquell violí com si fos mel per a les seves orelles.

L'Anne es limita a somriure en un despreocupat segon pla, deixant tot el protagonisme a l'Ian.

Mentre sent la cadència rítmica dels aplaudiments, ara picant a l'uníson, l'Anne identifica aquell so amb el clac, clac, clac de la nansa que, tot i que ja no existeix, encara fa soroll.

«Potser és el violoncel, que des de dins pica contra la funda. Potser no està del tot falcat i per això fa soroll.

O potser és la pica que no està ben acomodada i colpeja. O potser hi ha alguna cosa solta a dins que desconec...».

Morta de curiositat, té una necessitat imperiosa d'arribar a casa. Com a mesura pràctica per pal·liar l'ansietat, comença a aplaudir de manera compulsiva, com fa tot-hom. Tot seguit es menja l'Ian a petons mentre surten plegats de l'escenari.

Després de saludar un seguit de coneguts de l'Allison que li importen un rave, surt escopetejada en direcció a l'estació de metro de Kilburn Park.

Al carrer ja no plou però el dia s'ha ennegrit com el fum d'una xemeneia i no seria estrany que hi tornés. Mentre camina recorda que s'ha deixat el paraigua a l'escola, cosa que assegura pluja en el transcurs dels propers vint-i-cinc minuts.

Murphy 2 - Anne o.

Un cop al metro, l'estómac li fa un rau-rau que no sap d'on ve. Probablement és gana, però també hi ha una altra cosa. L'estómac haurà d'esperar.

Quan torna a la superfície, s'escampa un ressol que es rebolca mandrós darrere els núvols, ara més prims.

En arribar a casa es despenja l'instrument. Sense treure's l'abric, el col·loca sobre la taula del menjador, igual que un pacient al llit d'un quiròfan.

Amb pulcritud de cirurgiana, obre la funda del violoncel i l'extreu a poc a poc, com si manipulés un explosiu que ho pot fer volar tot pels aires.

Treu l'afinador, la pica i altres estris que hi du, fins a deixar la funda verge. La sacseja amb força i sent el que ja s'imaginava: clac, clac, clac. Repeteix el gest unes quantes vegades per assegurar-se'n, però el resultat és el mateix. La conclusió és ben clara: hi ha algun objecte a l'interior que ha fet soroll durant anys i no se n'havia adonat.

Emocionada, es treu l'abric amb pressa i el llança sobre el sofà sense advertir que ha caigut a terra. Va a la cuina a buscar un tornavís i torna a la feina. Intenta tallar el fons de la funda a poc a poc, tractant de no fer-la malbé. Comença per la part de baix. Al principi li costa, ha de fer força, però en arribar a la part del pont el vellut està més desenganxat. És evident que en aquell punt ha estat manipulats. No vol adonar-se'n, però s'està carregant la funda de mig a mig.

La impaciència pot més que l'autocontrol i, en lloc d'acabar de descalçar tot el vellut amb cura, l'arrenca de cop i hi fa un estrip considerable. Sap que allà dins s'hi amaga alguna cosa i vol saber què és immediatament.

En ficar-hi la mà, de sota el fons de vellut en treu una petita capsula de color marró. L'observa amb cura, analitzant-ne cada detall, cada aresta. Fins i tot l'olora. La forma i les mesures li criden l'atenció. Deu fer uns vuit centímetres de llarg per tres d'ample i un i mig de fondària.

L'obre amb cautela, desconfiant del que hi pugui trobar. Però aquesta capseta només amaga un manyoc de retalls de diari esgrogueïts. Sembla que no hi hagi res més, però desembolcallant els papers, de l'interior, en surt una clau.

L'Anne se la queda mirant una bona estona, del dret i del revés.

És grossa, de les antigues, tirant a daurada, però, tot i que no està rovellada, ha perdut la brillantor. A primer cop d'ull el que la sobta més és la mida de l'anella. De perfil, amb la serreta cap amunt, la pala té dues dents molt petites, una de més gran i dues que sobresurten més que les altres. Sembla que totes juntes vulguin dibuixar l'antiga silueta de Nova York, la d'abans del 2001.

En tornar a revisar la capseta, veu que encara hi penja

un tros de l'antiga tela adhesiva que l'ha mantinguda enganxada a les parets de la funda. Amb el pas del temps, ha anat perdent l'adherència i s'ha despenjat.

Mentre s'escalfa l'aigua al bullidor, l'Anne pensa que l'equilibri universal va i ve, sempre penjant d'un fil, trontollant en el no-res, amb una fragilitat vertiginosa. Si en fóssim conscients, segurament no faríem un pas endavant sense pensar-ho deu vegades.

Quan s'acosta la tassa de te als llavis, es diu que aquesta troballa ha de tenir una explicació lògica i senzilla. I sap qui l'hi pot donar.